

Roberto Piumini

Sclipinușul

Traducere din limba italiană de
CORINA ANTON

editura Frontiera

*Fiului meu, Michele,
de la care am înțeles ce este iubirea*

Capitolul întâi

Trăia odinioară în Turcia, în orașul Malatya, un pictor, pe numele lui Sakumat. Nu era nici tânăr, nici bătrân, ci avea vârsta la care oamenii înțelepți știu să fie prieteni cu ei înșiși fără a pierde prietenia semenilor.

Cu toate că în valea pietroasă în care se găsea Malatya nu străluceau cine știe ce frumuseți, Sakumat picta peisaje minunate, ba chiar mai născocea și altele, aranjând formele și culorile așa cum ar fi făcut, dacă ar fi fost adevărate, un creator iscusit.

Mulți proprietari bogați de turme, negustori de cai sau de pânzeturi îl chemau la ei pe Sakumat, ca să le înfrumusețeze câte un colțișor, câte un capăt de portic sau ca să le sporească lumina vreunui

pervaz cu florile colorate pe care le picta. Dar și dacă nu i-ar fi cerut nimeni nicio lucrare, Sakumat tot ar fi pictat, căci pentru el pensulele erau asemenea degetelor și în fiecare trăsătură de penel vărsa, cu gingășie, o picătură din sângele lui.

Cât despre peisajele pe care și le închipuia, cine știe pe unde le văzuse. Nici el nu știa. Poate că nici nu existau nicăieri pe lumea asta și în niciun vis omenesc: dar, când le vedeai, păreau aieveja, ca pământul înmiresmat și bun de mângâiat. Cu cât le priveai mai mult, cu atât trupul fugea prin ochi și se strămuta, întreg și viu, în spațiile acelea colorate în care domnea pacea.

Într-o bună zi, la poarta lui Sakumat a bătut un bărbat voinic și zdravăn, care purta turbanul turtit tipic văilor de la nord de Malatya.

– Tu ești Sakumat, pictorul?

– Asta este casa mea, munteanule. Cine ești? Și ce dorești de la mine?

– Sunt Kumdy, slujitorul burbanului Ganuan, care stăpânește peste Nactumal. Am venit la porunca lui ca să te poftesc în valea noastră, la el la palat, pentru că vrea să-ți vorbească și să-ți încredințeze o lucrare.

Sakumat nu călcase în viața lui prin văile de la miazănoapte, însă auzise despre ele. Știa doar că erau ținuturi aspre și rupte de lume; drept care

a răspuns că e foarte ocupat și că nu poate primi onoarea care i se făcea prin această invitație.

– Burbanul Ganuan, stăpânul meu, s-a gândit că o să găsești anevoioasă această călătorie, a zis zdrahonul. Așa că îți dăruiește calul acesta pe care îl duc legat de al meu și-mi poruncește să-ți spun că lucrarea pe care ar vrea să ți-o încredințeze este foarte valoroasă și că la fel de mare va fi și răsplata.

Bucurându-și ochii cu frumusețea calului care tropăia în spatele celui călărit de sol, Sakumat a chibzuit. Mai mult decât dărnicia burbanului și făgăduința de a-l acoperi în aur, ceea ce-i stârnea curiozitatea era că unul dintre stăpânitorii puternici și trufași din munți stăruia în felul și pe tonul acela. Prin urmare, nu l-a mai refuzat, ci i-a spus slujitorului că nu acceptă calul, întrucât are deja unul, care, deși bătrân, e încă în stare să înfrunte o asemenea călătorie. Apoi i-a cerut lui Kumdy o zi, ca să se pregătească și să-și ia rămas-bun de la prieteni.

A doua zi, după ce au încărcat ustensilele de pictat pe calul pe care burbanul Ganuan i-l trimisese în dar, Sakumat a încălecat pe bătrânul său murg, care își petrecea ultimele zile din viață pascănd liniștit la marginea orașului.

După ce a străbătut câmpia, micuța caravană s-a îndepărtat de valea în care se găsea Malatya și a început să suie pe coasta mării văi de la miazănoapte. Când n-au mai zărit orașul în spatele lor, au pătruns într-un ținut ars și foarte uscat: câțiva copaci prăpădiți, ca niște santinele ce trăgeau să moară într-o pădure pustiită, se ițeau din valea întunecată, brăzdată de lungi fâșii de pietriș în nuanțe de cenușiu și roșu. La apropierea cailor, peste bolovani treceau fulgerător șopârle brune. Câte un șoim răzleț înspăimânta cu umbra lui grăbită puținele capre sălbatice.

După o zi întreagă de călătorie, la puțin timp după apus, Sakumat și călăuza lui au ajuns la marginea unui platou foarte vast, precum acelea formate de ghețari, înconjurat de creste de piatră de un sur-închis. Cu toate acestea, peisajul se schimba pe neașteptate: pământul se întindea mai puțin arid decât în partea de jos, cu pete de pajiști, ba chiar și cu vii mititele. În mijloc, încă destul de departe, adunat, un sat de piatră albă se bucura de prospețimea unei pădurici de cedri ivite ca un dar dumnezeiesc în spatele său. Între sat și pădure, mai alb decât restul caselor, se ridica un palat imens,